

BRUtaal, 13 mei 2017

Dichters van de Lappersfort Poets Society
op de Torenbrug

Peter Theunynck
Hilde Keteleer
Lies Van Gasse

SLAPEN

Ze zal vannacht weer niet slapen.
Haar hoofd zit te vol.
Ze krijgt het nooit leeg.

Vijftig jaar lang heeft ze feiten
en cijfers verzameld. Lijstjes
die lang nog niet afgevinkt zijn.

De gang van de wereld, dochtergeluk,
sterfelijkheid en feestelijkheden:
ze houdt het zo graag in de hand.

Maar niemand zegt: hier is het schrift.
Schrijf jij de toekomstige tijd.
Hij eet uit je hand.

Ze zal vannacht weer niet slapen.
Haar hart klopt te onregelmatig.
Haar hersenen lopen van stapel.

Ze zal weer niet slapen.
Ze zal liggen draaien.
En ik draai van lieverlee mee.

Mijn grootste geluk is het langzame uur
vlak tegen de ochtend. Mijn grootste geluk
is haar slaap. Die houdt me dan wakker.

VERLIES

We woonden in een kathedraal
met driehonderd lantaarns.
Overgordijnen hadden we niet.
We hadden werk en een kind.

Van liefde wisten we niets
dan het prille begin. We bestonden
uit vouwstoel en klaptafel,
verlangen naar elders en meer.

Wij zouden worden.
Daar schaafden we aan
van 's morgens tot 's avonds
in het licht van lantaarns.

Onder de kastanjabomen
bloeide de zandbak
helemaal open. Daarin speelde
iets onnoemelijk lief en klein.

We beseften toen niet
de razende vaart die het neemt.
Tijd werd wijzer. Niet wij.
Daar leerden we lastig mee leven.

We woonden in een kathedraal
met driehonderd lantaarns.
Overgordijnen hadden we niet.
We hadden werk en een kind.

NIET ZONDER REDEN

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
Soms schroeit het binnenskamers, slaan de pannen
van het hoofd. Soms hongert ook een hart naar brood,
snakt het raam naar rozen. Mensen hebben bossen nodig.

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
Soms is het al metaal dat ons betintelt en magnetiseert.
Steden zijn gulzige motoren, kleppen en cilinders
ratelen maar door. Mensen hebben bossen nodig.

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
Soms vreet het miltvuur van de eindigheid,
het vijverslijk, het knarsetanden van de overweg,
een kolf, een fles aan ons. Mensen hebben bossen nodig.

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
In beuken zwelt de zucht naar kathedralen.
Op eik rijpen gedachten, linde giet er slaap op,
taxus ent volharding. Mensen hebben bossen nodig.

HEB IK JE OOIT VERTELD

hoe ik je haar zag glinsteren in de kleine archipel van de ochtend,
hoe ik je adem volgde naar de overoever van de slaap,

hoe uit het ven van je ogen soms een ijsvogel opvloog,
hoe je lippen openbloeden, mooier dan de nachtroos,

hoe ik me laafde aan de lagune van je lichaam,
hoe ik het zand wou zijn waarop je zonde,

hoe ik de oceaan inliep en dacht dat jij altijd mijn strand,
altijd mijn maanlicht was wanneer de nacht mij tegenzwom,

hoe jij mijn zeemonsters met al hun zuignappen bedwong,
gewoon door in mijn hand te lezen waar het land begon,

hoe ik verlangde dat alle klokken zouden stoppen en de zon
bleef hangen aan de laatste rafels van de horizon?

Bermvondsten

De trein komt later, zegt metaal.
Ik haal mijn gram op en neer op het perron.

In de berm liggen bijna vergaan –
ivoren beentjes, nauwelijks nog bij elkaar,
vleugelpennen, er wappert nog iets
tussen, veren restjes.

Ook een handschoen, de vingers
een silhouet, neus mond kin.
Het oog in het profiel is er toevallig op
gevallen: noot
van een herfst geleden.

De trein komt aan. Ik stap op
metaal, naar een doel dat ik nooit
meer op tijd bereiken zal.

De stad

Op een avond zal ik haar zwijgend
uit al haar ramen zien kijken.

Wij zullen samen horen hoe eindelijk
de wagens wapens moesten wijken.

Wij zullen adem dragen naar onze lijven
en traag weer op onszelf gaan lijken.

Op een avond zullen de waslijnen
tot aan de torens en de bomen reiken.

Een bed zoeken

Een bed zoeken in het bos,
de schoot van de aarde.

Een boom zien bloeden.

Wilgenroosjes horen kronkelen
in het blauw van je gedachten.

De vliegen benijden die zo mooi wit
in het web gevangen zijn.

Veren verzamelen voor later,
ze uitstallen op je kamer
waar 's nachts altijd
het vierkant brandt:

hier vloekt men
niet want gods aangezicht
is sereen verlaten
als van een jongeman.

Onder je kussen het vosje terugvinden
dat zo lang al met je meegaat
en dat je verloren waande.
In de kreukels van de grijze wand
de draad ontwaren.
Een nest van elastiekjes aan de haak hangen
en als een Ariadne de weg wijzen
naar jezelf.

Hazelwormpad

Het waait er warm, het splintert er hout.
Het dovenetelt er wit, het barst er uit knoppen.
Ik sta stil, maar het is niet te stoppen.
Het is april, het wil al mei.

Ik struikel over een kuil in het pad
en ik weet niet wat eerst
naar buiten zal komen. Het fluit
er met alle kruid, met alle meidoorn
kracht die mijn kracht
te boven gaat, ik streef

het mos tussen de schorsbarsten
van de wilg, er kruipt een mier
naar binnen in de stam, en ik
blijf hier, buiten
gesloten, april en mei zoemen,
ik weet niet hoe ik ze moet noemen.

Voor de vorm
zoek ik een hazelworm.

Vader en zoon

Hij duwt het oude kind
door een voorjaarsdreef
van bank naar bank,
het kind met de wijde blik,
de dunne zachte klauwtjes
en slechts rauwe klank.

Zijn handen strelen af en toe
het hoofd dat opgewonden
draait en niet weet hoe
of wat die vreemde mens
bij zijn pa heeft gevonden.

Hun ogen kijken broos
een wereld in van bos, plaats
genoeg voor vingers
die verstrengeld vragen
niet los te laten straks.

Duinmanoeuvres

We trekken ons terug in slikken, leren
nieuwe namen: melkkruid, kweldergras, zilte
schijnspurrie, lamsoor, lepelblad, in de kilte
van de ochtend glijdt schorrekruid
wazig wit en warm naar binnen op onze tong:
een ademloos verwachten van niets
gebaren, o zomerse nachten.

Hoopvol willen we mee getijden
maar hoor hoe de uitvaartklokken
van een verre polderkerk spotten.

Nooit worden wij daders
van tijd. Eb en vloed zijn de experts.

En nee, de zee zegt niet wat we willen horen
ze zegt niets over hoe er opnieuw
en aarzelend moet geboren, nu we weten
dat we toch niet, zoek het zelf
maar uit, zegt ze.

Het water raakt ons aan,
het is veel groter, veel later en veel vroeger.

Goede benen

Op de fiets rijd ik de helling op
die helften van mijn dorp verbindt

van grijs naar donkergrijs,
van grauw naar onderbouw.

Eens per week maak ik een tocht
naar een leven dat ik eerder heb geleid

en ik was haast vergeten hoe die hoofdweg glooide
door het troosteloze landschap, hoe de regen
als een deken boven de oprit lag, hoe

een man met een hond, een hond met een man.

Op mijn fiets rijd ik de helling op
die mij van grijs en dikbuikig, naar jong en buigzaam
weer naar het kind in mij brengt

dat paddenstoelen plukte in de dreef,
eieren ruilde voor padvindersdromen,
zich rillend beschermd tegen het nat

waarin een man met een hond, een hond met een man –

In voorbije werelden heb ik gesproken
over hoe wij geboren worden *gelijk* zonnebloempitjes,
krakend onder een voetstap, blinkend onder een witte hemel,

maar jij, vanop je roze wolk,
met je glinsterend vel, je tot een draad geknoopte haren,
het witgele concertgebouw van je mond, je tenen,
het geluid van je rafelende handen –

We zuiveren woningen, tuinen, straten,
spuiten rook van lood en arseen
maar jij, via het stof, al spelend –

We spelen landman, verstoppertje, *apenkop*,
zwaaien de vuisten steeds wilder om de schoorsteen
maar jij, met je linkerwang, al spelend –

Kan ik dit gedicht nog kleiner maken
zodat jij er in past, met je lenige geest,
vergeeld als een oude foto?

In voorbije werelden heb ik alles verteld,
maar nu wordt het einde pas grijs.
Ik moet je goed bewaren.

een huis in de zon

hoge zon, warme terrassen, *middag*
dikkopmeeuwen langs de daklijn, *middag*
als schaduw die in een melkwitte lijn
over de gebouwen loopt, *middag*

als klokken die in een ballet over de daken rollen,
middag als een handvol knikkers
dat de herinnering aan lucht verzamelt

in de schoorsteenrand
op een loszittende pan
in het nestje dat een vogel maakt

hoge zon, en ik weet dat in de warmte
de dag nog niet verzacht wordt, *middag*
ligt als een sluier over een uitvergrote blokkendoos

middag bedekt elk terras, en de brug, die
door duizend bollende tenten wordt gestut,
blijft onzichtbaar in haar zwijgen

elders spoelt een kind met geknakte handen
langs de kustlijn aan, of gaan zeventig
luchtdicht verpakte mannen op in vlammen

elders rollen knikkers van een dak,
wordt elke kras liefdevol bedekt
of speelt een dikkopmeeuw

met het groter en kleiner worden van zijn schaduw

De kudde

Je bent een kudde die beweegt,
maar je wil dat die kudde
ommuurd, omringd, omrand wordt,

stuwen op banen, wit van licht,
suizen in ondoordringbare tunnels.

Je bent een knoop.
Auto's dansen in elkaar
en om en om.

Niets ligt op vlees dat trilt,
niets slaapt aan deinende wanden,
de blinddoek om, in kous en halsband.

Je bent twee klemmen
die elkaar omarmen, tegenwaarts,

maar spoelt terug, als een oneindig
terugdraaiende beweging,

razend, kletterend,
de dender aan het minnewater

en terug. De lichtzee laait,
het spoor stekt, je legt

een laan.

Mannen kruipen omgekeerd,
vallen in de modder neer

en fietsen.